

POSTANOWIENIE

29 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 marca 2024 r. w Warszawie
zażalenia D.S.

na postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna

z 24 stycznia 2024 r., I CSK 882/23,

w sprawie z wniosku J.D.S.

z udziałem D.S. i K.S.

o zniesienie współwłasności,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 24 stycznia 2024 r. Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku J. D.S. z udziałem D.S. i K.S. o zniesienie współwłasności, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej D.S. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z 7 września 2022 r. (IV Ca 373/21) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uczestnik D.S., złożył osobiście zażalenie na powyższe postanowienie, a pismem z 8 marca 2024 r. uzupełnił zażalenie, przedstawiając dokumenty wymienione w zestawieniu załączników do wzmiankowanego pisma.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Skarżący D.S., samodzielnie sporządził zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2024 r., przy czym z okoliczności sprawy nie wynikało, aby należał do kręgu osób zwolnionych z obowiązku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych, stosownie do art. 87¹ § 2 k.p.c.

Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością jego odrzucenia, bez możliwości jej sanowania (zob. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13; z 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15; z 9 maja 2014 r., I PZ 9/14; z 7 maja 2014 r., II CZ 19/14; z 15 maja 2015 r., III PZ 7/15; z 16 września 2015 r., III CZ 40/15; i z 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15).

Ponadto, katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, jest zawarty w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący.

Postanowienie, które zostało zaskarżone przez uczestnika, nie zostało wymienione w powyżej przytoczonych przepisach, co skutkuje jego niedopuszczalnością, niezależnie od tego, jakie zarzuty skarżący w nim sformułował. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2020 r., V CO 96/20, niepubl.).

Nie można zatem skutecznie złożyć zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jest ono postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczegółowej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17, niepubl.; z 30 września 2020 r., I

CZ 37/20, niepubl.; z 15 kwietnia 2021 r., V CSK 431/19, niepubl.; z 23 kwietnia 2021 r., I CSK 318/20; z 7 grudnia 2021 r., II CZ 55/21, niepubl.; z 22 czerwca 2022 r., III CZ 170/22, niepubl.; i z 24 stycznia 2023 r., III CZ 331/22, niepubl.).

Niedopuszczalność zażalenia powoduje, że Sąd Najwyższy nie może objąć kontrolą zarzutów skarżącego dotyczących mającej mieć miejsce nieważności postępowania przed Sądem Najwyższym związanej z orzekaniem przez Sędziego powołanego na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3); (zob. także uchwała składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego – zasada prawna - z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSNC 2020, nr 4, poz. 34; postanowienia Sądu Najwyższego z 26 maja 2020 r., III KK 75/20 i IV KK 110/20; z 22 grudnia 2020 r., IV KK 516/20; z 21 maja 2020 r., III KO 15/20; z 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, nr 10, poz. 41; z 29 września 2021 r., V KZ 47/21 i II KO 30/21; z 18 stycznia 2022 r., I KZ 61/21; z 21 stycznia 2022 r., III CO 6/22 i III CO 37/22; z 30 grudnia 2021 r., I CSK 197/20; wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2022 r., III KK 404/21; uchwała Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNP 2022, nr 10, poz. 95; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNKW 2022, nr 6, poz. 22; wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 22 lipca 2021 r., skarga nr 43447/19, Reczkowicz przeciwko Polsce; z 8 listopada 2021 r., skarga nr 49868/19 i 57511/19, Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce; z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce; i z 23 listopada 2023 r., Wałęsa przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21 oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 6 października 2021 r., C-487/19, W.Ż.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 oraz w zw. z art. 87¹ k.p.c.).

[A.T.]

(r.g.)

